

imidlertid Kommunernes samlede absolutte Medgang i de ordinære Fattigudgifter fra det Aar, Udgifterne vare højest, indtil Aaret 1894, udgør 885,000 Kr., er saaledes langt over Halvdelen af de 1,600,000 Kr. dækket paa denne Maade. Men tager man Hensyn til den Stigning, Fattigvæsenets ligesom alle andre Udgifter maatte formodes at være Genstand for, og tager man Tilvæksten i det sidste Femaar før Loven som Udgangspunkt — en Tilvækst, der viser sig fra 1886 til 1890 overalt at have udgjort ca. $\frac{1}{3}$ — naar man til, at Fattigudgifterne uden Loven vilde have været 1,644,000 Kr. større i 1894, end de nu ere, saa at Kommunerne altsaa i Virkeligheden ingen Udgiftsforøgelse skulde have haft i Anledning af Loven, snarere en Indtægt. Gaar man imidlertid for en Sikkerheds Skyld Middelvejen imellem de to nævnte Beløb — de 885,000 og de 1,644,000 Kr. — og deler man atter Kommunerne i Grupper, faar maa som Resultat, at Landkommunernes Besparelse i Fattigudgifter som Følge af Loven i hvert Fald har udgjort ca. 1 Mill. Kr., hvad der betyder Dækning af hele deres Udgift til Alderdomsunderstøttelsen, at Kjøbenhavns Besparelse udgør ca. 150,000 Kr., der er lig Dækning af dens halve Udgift til Alderdomsunderstøttelsen, og at endelig Kjøbstædernes Besparelse udgør ca. 100,000 Kr., d. v. s. Dækning af en Tredjedel af deres Udgifter til Alderdomsunderstøttelsen.

Statens Statistiske Bureau, i December 1896.

Marcus Rubin.